משניות מבוארות

מסכת עירובין פרק ג

פרק ג במשנה זו מדבר מערוב שעושה בסוף האלפים לכלכת יותר מאלפים אמה, שאם ישים שמה אכל או משקה, מתר לו ללכת עוד אלפים אמה. דהוי כמי שנר במקום שקנה השביתה. דדשתו ודירתו במקום מזונותיו, ושתופי מבואות צריך לשום אכל או משקה בארבה המבואות, ועל ידי זה הוי כמלא נרים בחצר זה. **(א) בכל**

פרק ג א בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן המים ומן המלח. והכל נקח בכסף מעשר, חוץ מן המים ומן המלח. הנודר מן המזון, מתר במים ובמלח. ומלכלכין בשביעית. רבי יהודה אומר, סומכוס אומר, בחלין. ב מערבין בדמאי, ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו, ובמעשר שני והקדש שנפדה, והכהנים בחלה ובתרומה. אבל לא בשבל, ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו. השולחן שרובו ביד חרש שוטה וקטן, אי ביד מי שאינו מודה בערוב, אינו ערוב. ואם אמר לאחר לקבלו ממנו, הרי זה שם ערוב: **ג** נתנו באילו, למעלה מעשרה טפחים, אין ערובו ערוב. לתנה מעשרה טפחים, ערובו ערוב. נתנו בבור, אפלו עמוק מאה אמה, ערובו ערוב. נתנו בראש הקנה מו בראש הקנה בזמן שהוא תלוש ונעוץ. אפלו בגובה מאה אמה, הרי זה ערוב. נתנו במגדל ואבד המפתח, הרי זה ערוב. רבי אליעזר אומר, אם אינו יודע שהמפתח במקומו, אינו ערוב: **ד** נתגלגל חוץ לתחום, ונפל עליו גל, או נשרף, או תרומה ונטמאת, מבעוד יום, אינו ערוב. משחשיכה, הרי זה חמר גמל. ורבי יהודה אומרים, הרי זה חמר גמל.

כ"ו חשון

בו צורה. דכתיב (דברים יד. כח) "וצרת הכסף" יש בו צורה, והקדש שפדאו בקרקע, והקדש שלא נפדה בקרקע, דכתיב (ויקרא כז. כז) "ונתן את ערכך" דבר הנתן מיד ליד. השולח ערובו להוליכו לסוף התחום ביד חרש שאינו שומע ואינו מדבר, אז שוטה וקטן דלאו בני דעת נינהו (הואיל ואסמכוהו אקרא דחמרא) בו חכמים, בעל בערובי חצרות קטן יכול לבטל הערובה. תוס') אז שפלה ביד מי שאינו מודה בערוב (אפיקורס), כותי מי צדוקי אינו ערוב. ולך הכשר וקבלהו מן הכפול, ולא יבטל לסוף שבת. ואם אמר לאחר שהוא כשר, לקבלו ממנו מן הכפול, ויוליכנו לסוף אלפים אמה ויניחנו הרי זה ערוב, הלכה שעומד ורואה שמסרו לידי הכשר. והכשר בודאי הניחו, ואין צריך לחשש שמא שם הניחו. הזקוקה שליח עושה שליחותו. **ג) נתנו** לערוב תחומין בארץ, למעלה מעשרה טפחים, ואילו יש בו ד' טפחים על ד' וזרקה לקנות שביתה, ברשות הרבים אין ערובו ערוב דהלא אינו יכול לקח הערוב מהאילו שהוא רשות היחיד, ולאלו ברשות הרבים אפלו בין השמשות. ואם שמו למטה מעשרה טפחים, ודיינו כמו קרמלית דכל למעלה משלשה ועד תשעה ברחב ארבעה קרמלית היא, ערובו ערוב, ואוקמי מעשה לרבי דסוכר כל דבר שהוא משום שבות דהיינו מדרבנן מתר בין השמשות, ובמקא אחד. ונתנו בראש הקנה בזמן שהוא תלוש ונעוץ בקרקע דאינו אינו יכול לקח הערוב מהאילו שהוא רשות היחיד, ולאלו ברשות הרבים אפלו בין השמשות. ואם שמו למטה מעשרה טפחים, ודיינו כמו קרמלית דכל למעלה משלשה ועד תשעה ברחב ארבעה קרמלית היא, ערובו ערוב, ואוקמי מעשה לרבי דסוכר כל דבר שהוא משום שבות דהיינו מדרבנן מתר בין השמשות, ובמקא אחד. ונתנו בראש הקנה בזמן שהוא תלוש ונעוץ בקרקע דאינו אינו יכול לקח הערוב דהוי שלמעלה מעשרה ד' טפחים, ולאלו ברשות הרבים אפלו בין השמשות. ואם שמו לתנ